

takt med økonomkredse, var det naturligt, at det var dette ministeriums medarbejdere, der formidlede ideen med henblik på en vurdering af, om det var realistisk. Det var herefter op til de kontaktede personer at undersøge og tage stilling til, om ideen havde tilslutning blandt tidligere vismænd.

Økonomiministeriet ved selvsagt ikke, hvad det er for drøftelser, der så har fundet sted mellem de pågældende tidligere vismænd, men det er oplyst over for ministeriet, at de forespurgte fik at vide, at ideen var videreformidlet fra anden side, uden at det gav anledning til spørgsmål.

Så fik Økonomiministeriets medarbejdere efterfølgende meddelelse om, at der var en række fremtrædende økonomer og tidligere vismænd, der gerne ville medvirke i en sådan fælles udtalelse i en annonce, som var indrykket af arbejdsmarkedet og erhvervsorganisationerne. De pågældende aftalte selv annonceteksten og betingede sig, at begge sider af arbejdsmarkedet var med til at finansiere annoncen, og det var på den baggrund, annoncen blev tegnet af Dansk Industri, LO, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og Finansrådet.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg ved det ikke, men det så ikke ud, som om statsministerens taletid var opbrugt. Er det, fordi statsministeren ikke vil besvare de andre spørgsmål, der er stillet, eller hvordan skal det tolkes?

Jeg synes, det var en god indgangsvinkel fra statsministerens side at give en fyldestgørende redegørelse. Men der er altså nogle ting, som ikke er fuldt belyst, og derfor vil jeg gerne have svar på dem.

Statsministeren nævnte Økonomiministeriet, men jeg må da sige, at det er en ejendommelig måde, man har gjort det på. Man får en idé i Statsministeriet, man beder Økonomiministeriet om at være den udfarende kraft, og man får nogle andre til at stå for finansieringen. Det er ikke partierne selv eksempelvis, det er nogle organisationer, og så får man nogle vismænd med på annoncen, og vismændene siger efterfølgende, i hvert fald for de to vedkommende, at de føler sig misbrugt, eller at de ikke kendte den rette sammenhæng.

Man må da selv kunne have set konsekvensen af, at man i ministerierne har set, at den var gal. Hvorfor dog ellers lave alt det her ud af det, hvis

man ikke selv godt kunne se, at den måske var lidt ulden i kanten?

Men jeg vil gerne bedes statsministeren forholde sig til den ene ting, så afslutningsvis dette spørgsmål: Hvordan hænger statsministerens redegørelse sammen med, at der er to tidligere vismænd, der føler, de ikke har kendt den rette sammenhæng, og at de, hvis de havde gjort det, sandsynligvis ikke ville have medvirket?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg kan sige ganske kort til hr. Thulesen Dahl: Jeg kan jo ikke kommentere et forløb om drøftelser, der har været mellem fremtrædende økonomer, her vismænd, som jeg ikke kender, og derfor kan jeg ikke forholde mig til Berlingske Tidendes annonce. Men jeg har i øvrigt bestræbt mig på at give en fyldestgørende beskrivelse af forløbet her i dag. Det er jeg forpligtet til, synes jeg selv, og det er gjort nu, og så er der i og for sig ikke mere at sige om den side af sagen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 718

4) Til statsministeren af:

Kristian Thulesen Dahl (DF):

»Har Statsministeriets embedsmænd på nogen måde været involveret i diskussionerne om og/eller arbejdet med ja-annoncer i forbindelse med folkeafstemningen den 28. september 2000?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 717.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Dette spørgsmål omhandler jo det samme emne, og derfor giver det mig anledning til at tage fat på en af de ting, som statsministeren ikke besvarede i den sidste runde.

I lyset af det, der er foregået her, og statsministerens svar, som gik på, at det helt klart ligger inden for rammerne af, hvad en minister og regeringen kan bruge sine embedsmænd til, vil jeg gerne bede statsministeren fortælle Folketinget, hvor grænsen så går for regeringens brug af sine embedsmænd i propagandistisk virksomhed. Er det ved udfærdigelsen af annoncerne? Må de